

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **H. D.**, nar. X, státní příslušnost X, t.č. X, zast. JUDr. Petrem Novotným, advokátem AK Praha 2, Slezská 36, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7**, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2014, čj. OAM-117/LE-BE03-HA08-2014, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán rozhodl dne 1. 9. 2014 o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, odkázal na ust. §§ 13 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu v platném znění. Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkoumání správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí, uváděl, že žalovaný se řádným způsobem nevypořádal se všemi, jím prezentovanými důvody žádosti, v jeho případě vyšly najevo nové zásadní skutečnosti, které nebyly vůbec hodnoceny. Ještě před převzetím rozhodnutí ve věci založil do spisu originál znaleckého posudku z oboru molekulární genetiky č. 520/14, vypracovaný znalcem A. H. dne 28. 8. 2014, z něhož vyplývá jeho žalobcovo otcovství k nezletilé D. L. tedy z genetického hlediska prakticky prokázané. Uvedený fakt tak potvrzuje jím deklarované silné vazby k území ČR, konkrétně k družce a dceři, které zde mají udělen trvalý pobyt. Dále pak žalobce odkazuje na státní politiku Číny, z níž je zřejmé, že v jeho případě, kdy zem původu opustil nelegálně bez dokladů již v r. 2002, by byl jeho návrat obtížný, jako emigrant by byl vystaven

citelným sankcím ze strany státních úřadů, přinejmenším pobytu ve vězení a konfiskaci svého majetku. Pokud by žalovaný zjistil řádně stav věci a opatřil si dostatečné podklady pro své rozhodnutí, vzal v úvahu i uvedené hrozící sankce, musel by v souvislosti s ust. § 14a žalobci udělit doplňkovou ochranu, neboť existují důvodné obavy, že pokud by žalobce byl navrácen do Číny, hrozí mu nelidské a ponižující zacházení ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Vzhledem k namítanému porušení ust. § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný podal písemné vyjádření dne 7. 10. 2014, uvedl, že námitky žalobce považuje za neopodstatněné, odkazuje na obsah správního spisu, zejména pak žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jeho výpovědi i samotné rozhodnutí ve věci s tím, že postup správního orgánu byl v souladu se zákonem o azylu i jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalovaný má z průběhu řízení za objasněné, že důvodem žádosti žalobce byla legalizace pobytu na území ČR, neboť zde chce setrvat s přítelkyní a dcerou. Svoji vlast žalobce opustil v r. 2002, neboť všichni příbuzní, kromě rodičů, pobývali v zahraničí, do Ruska cestoval letecky s falešným pasem, opatřeným jeho fotografií a vízem, pokračoval autobusem na Ukrajinu a dále cestoval střídavě osobním automobilem a pěšky přes Slovensko do ČR, tuto část trasy absolvoval již bez dokladu. V ČR má od r. 2007 družku, s níž má dceru, obě státní příslušnost Vietnam, mají povolen trvalý pobyt. Správní orgán v průběhu řízení zjišťoval, jakým způsobem se odvíjel život žalobce po březnu 2005, kdy bylo pravomocně ukončeno jeho první řízení o udělení mezinárodní ochrany, s negativním výsledkem. Žalobce vysvětlil, že po propuštění z vyhošťovací vazby pobýval asi 8 měsíců v ČR, poté odjel do Itálie, tam pobýval asi od podzimu 2005, do ČR přicestoval zpět na konci roku 2007. V té době již v ČR pobývala i jeho přítelkyně, žalobce pobýval v ČR, občas krátkodobě i v Itálii. V loňském roce byl v Polsku poté, co mu byl v únoru 2013 udělen výjezdní příkaz z území ČR. V Polsku se zdržoval asi do března nebo dubna 2014, občasně navštěvoval přítelkyni v ČR, na území Itálie a Polska pobýval nelegálně. V r. 2012 získal cestou zastupitelského úřadu domovského státu v ČR nový cestovní pas, povolení k pobytu na území ČR neměl. Cestovní doklad mu by vydán i přes fakt, že tvrdil, že v Číně již nemá platnou registraci, tzv. hukou. Potvrdil, že o svém protiprávním pobytu v ČR věděl. Žalovaný nedospěl po provedeném řízení k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z azylově relevantních důvodů, žalovaný dále uvádí, že v ČR pobýval žalobce nelegálně, tedy protiprávně a během letitého pobytu si jej nijak právně neošetřil, jak výslovně uvedl, legalizaci pobytu si chtěl zajistit správním řízením o mezinárodní ochraně. Do své vlasti se vrátit nechce, neboť zde má družku a dceru, návratu se neobává, ale kvůli rodině se vrátit nechce. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobce přicestoval do ČR s cílem zajištění si lepší ekonomické budoucnosti, neboť tak učinili i jeho rodinní příslušníci, na zdejšími území pracoval jako kuchař. Zahájením řízení o udělení mezinárodní ochrany chtěl legalizovat zdejší pobyt, a to po několikaletém nelegálním pobytu na území ČR, nelegálně pobýval i na území dalších států EU. Žalovaný pokládá žalobní námitky žalobce za účelové, je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem o azylu i správním řádem a správní orgán navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 25. 9. 2015 zástupce žalobce připomněl, že země původu žalobce není demokratickým státem, k porušování občanských práv tam dochází

prakticky denně. I když v dřívějším období proti žalobci žádné vážnější represe použity nebyly, je potřebné mít na paměti, že ze země vycestoval v r. 2002 nelegálně, zcela jistě by tak v případě návratu musel čelit sankcím ze strany čínských orgánů, byl by uvězněn a byly by uplatněny i další sankce. Kromě uvedených problémů pak zdůrazňuje i situaci rodinnou, v ČR pobývá jeho družka a dcerka, o svém biologickém otcovství předložil do spisu znalecký posudek. Obě jsou vietnamské státní příslušnosti, v ČR mají trvalý pobyt, mezi Čínou a Vietnamem nejsou dobré vztahy a případné vzájemné následování partnerů do zemí původu není možné. Žalobce se v minulosti neúspěšně snažil získat zdejší pobyt pomocí zákona o pobytu cizinců, tento způsob tak u něho není možný. Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky doplňkové ochrany, navrhuje proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Na náhradu nákladů řízení žádal žalobce náklady právního zastoupení, spočívající ve třech úkonech právní služby, tedy částku 10.100,- Kč (3x 3.100,- + 3x 300,- Kč), promeškaném čase 8 započatých půlhodin – 800,- Kč a jízdném AK Praha – Hradec Králové a zpět v celkové částce 1.221,- Kč. Zástupce žalobce je plátcem DPH, které činí 21 %, tedy částku 2.566,- Kč. Celkem tak činí náklady právního zastoupení žalobce částku 14.787,- Kč. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na písemné vyjádření ve věci, uvedla, že žalovaný trvá na správnosti svého rozhodnutí, žádost žalobce byla podána z důvodu legalizace zdejšího pobytu, ovšem takový důvod může cizinec řešit pouze pomocí zákona o pobytu cizinců. Žalobce si byl po celou dobu nelegálnosti zdejšího pobytu vědom, a to i v době zakládání rodiny a byl si tak jistě vědom i případných následků. Jeho vycestování nelze hodnotit jako nepřípustný zásah do jeho rodinného a soukromého života. Jeho žádost naopak žalovaný hodnotil jako opakovanou po několikaletém nelegálním pobytu, navíc v době hrozby správního vyhoštění, tedy jako účelovou. Žalovaný navrhuje proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení nežádá.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobce podal stávající žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice 6. 6. 2014, uvedl, že je narozen 16. 1. 1981, je státním občanem Číny, čínské národnosti. Je svobodný, rodiče žijí v Číně, v Praze pobývá jeho družka s dcerou. Do r. 2002 žil v Číně, poté do léta r. 2005 v ČR, do listopadu 2006 v Itálii. Do dubna 2013 pobýval v ČR, poté rok v Polsku a opět v ČR. Je bez vyznání, nikdy nebyl politicky organizován. Má nedokončené středoškolské vzdělání, v Číně pracoval jako kadeřník, kuchař, v ČR jako kuchař. Zem původu žalobce opustil v r. 2001, všichni příbuzní kromě jeho rodičů pobývali v zahraničí, tak jel také. Letěl do Ruska na falešný pas s fotkou a nelepeným vízem, pak cestoval autobusem na Ukrajinu a pěšky a automobilem se dopravil přes Slovensko do ČR. Tuto cestu již podnikl bez dokladu. V žádosti žalobce dále uvedl, že s ohledem na to, že již od r. 2002 nepobývá v Číně, není tam již veden jako občan, toto by asi zařídil, ale ne pro dceru a družku, ty jsou Vietnamky. Ve Vietnamu není situace pro čínské občany bezpečná. Dcera a družka mají v ČR trvalý pobyt. Žalobce má příbuzné v různých zemích, chtěl do Evropy. V České republice mu byla v r. 2004 uložena vyhošťovací vazba, v r. 2005 byla jeho žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná. S žalobcem byl dne 16. 6. 2014 proveden pohovor, uvedl, že mu v Číně zrušili registraci, v České republice má ženu a dítě. Do ČR se z Itálie vrátil koncem r. 2007 za přítelkyní, je to již dávno, data se mu špatně vybavují. Občas odjel do Itálie i poté, ale nepobyl tam dlouho, i v Itálii byl nelegálně. Do Polska pak odjel, neboť byl z ČR vyhoštěn. V Praze bydlel u různých přátel, příležitostně pracoval v Polsku v bratrově firmě. Zastupitelský úřad mu vydal v r. 2012 pas. O nelegálnosti zdejšího

pobytu věděl. Chtěl by žít s družkou a svojí dcerou, ale Čína nemá s Vietnamem dobré vztahy. Dále žalobce uvedl, že v rodném listu dcery zapsán není, ve společné domácnosti s družkou žili od r. 2009, družka pracovala v Sapě a žalobce příležitostně v čínských restauracích a staral se o dceru. Po příjezdu z Polska si půjčil peníze a zařídil restauraci, je na jméno družky, která ji vede, vaří obě kuchyně, umí čínskou i vietnamskou. Žalobce by mohl odjet zpět, ale žena s dcerou jen jako turisté, družka však do Číny nechce. On by zase nemohl odjet s nimi do Vietnamu, chce si proto legalizovat zdejší pobyt. Problémy s čínskými úřady neměl, pouze nemůže opustit svoji rodinu. Dne 17. 6. 2014 byl žalobce seznámen s podklady správního orgánu, uvedl, že v nich chybí zprávy o vztazích mezi Čínou a Vietnamem. Ve spise je dále přítomen žalobcem předložený znalecký posudek o jeho otcovství k nezletilé D. L., nar. X.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České

republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Žalobce po vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2014 namítal, že se správní orgán nevypořádal se všemi žalobcem prezentovanými důvody žádosti, žalobce předložil znalecký posudek o svém otcovství k nezletilé D. L. jeho pevné vazby k družce a dceři, které mají v ČR upraven pobyt formou trvalého pobytu tak jsou jasně deklarovány. Pro případ svého návratu do Číny pak žalobce tvrdí, že by byl vystaven citelným sankcím, hrozí mu tak nelidské a ponižující zacházení. Žalovaný neměl dostatečné podklady a nezjistil stav věci dostatečným způsobem – je proto namítáno porušení § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu.

Z žalobních námitek plyne, že žalovaný měl v případě žalobce zohlednit jednak jeho vztah k družce a dceři, které mají v ČR upraven trvalý pobyt. Zákon o azylu však ve svém ust. § 13 předpokládá možnost udělení mezinárodní ochrany formou azylu za účelem sloučení rodiny pro případ, že se jedná o rodinného příslušníka azylanta, což případ žalobce není. Jím uváděné skutečnosti nemohly žalovaného vést ani k udělení azylu humanitárního, konečně, pro správní uvážení o tomto typu azylu měl žalovaný dostatečné podklady. Naplnění podmínek ust. § 12 zákona o azylu žalobce nenamítal, soud proto pouze konstatuje, že žalobce v průběhu řízení nesdělil žádnou skutečnost, která by mohla vést správní orgán k závěru, že byl v zemi původu jakkoliv pronásledován, či že by pociťoval důvodné obavy z azylově relevantního pronásledování, tak, jak upraveny v tomto ustanovení pod písm. b). To, že znalecký posudek, který žalobce předložil žalovanému, vcelku dokládá jeho otcovství k dítěti, které má v České republice upraveno trvalý pobyt, není azylově relevantní skutečností a soud proto nemůže, dle svého přesvědčení, vyčítat žalovanému, že se touto skutečností podrobněji nezaobíral. Jak uvádí dlouhodobě česká judikatura, žadatelé o azyl si nemohou bez dalšího určit stát, v němž hodlají vést společný soukromý život s příslušníky jiných zemí. Taková skutečnost není upravena zákonem o azylu a nelze se jí tedy v takovém řízení domáhat. Tento fakt je i odpovědí na žalobcovu námitku o tom, že žalovaný blíže nezkoumal vztahy mezi Čínou a Vietnamem, neboť žalobcem uváděné důvody v tomto směru nejsou pro jednotlivé instituty zákona o azylu rozhodné. S námitkou nedostatečného zjištění skutkových okolností případu soud nemůže souhlasit, správní orgán přijal žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany, zatímco v prvním případě byla jeho žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná, v současném případě bylo rozhodováno meritorně, tj. dle jednotlivých ustanovení možného udělení azylu či doplňkové ochrany. Žalovaný zjistil skutečný stav věci, nicméně správně vyhodnotil situaci tak, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu z důvodu legalizace svého dalšího pobytu, což velmi seriózně správní orgán zhodnotil na str. 4 a 5 svého rozhodnutí, s tím, že vždy žalobce

odkázal na předpis, který jediný může žalobce k úpravě společného soužití s blízkými na zdejší území využít, a tím je zákon o pobytu cizinců, kdy správní orgán správně žalobce poučil i o možnosti podat žádost o odstranění tvrdosti pro případ, aby nebyl nucen vycestovat. V dalším pak soud zkoumal námitku žalobce o hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení v případě návratu žalobce do země původu a žádné takové nebezpečí neshledal. Žalobci vydal zastupitelský úřad nový doklad, jeho námitka o tom, že by nebyl shledán občanem Číny je tak velmi vágní, pokud by ho očekávala určitá sankce při návratu, spočívající v zadržení na určitou dobu či pokutě, jistě takové skutečnosti nelze označit za nelidské a ponižující zacházení, spíše by byl žalobce nucen dát do pořádku své doklady a místo pobytu v systému hukou, jak zjistil a popsal správní orgán na str. 5 svého rozhodnutí ve věci. Taková záležitost však jistě nemůže představovat azylově relevantní vážnou újmu, která by bránila návratu žalobce do země původu. Soud připomíná, že žalobce po dlouhou dobu žije na zdejší území nelegálně, nelegálně cestoval i do jiných zemí EU a byl si tohoto faktu vědom. Je tak na něm, aby se zachoval dle porady žalovaného a svůj pobyt na území České republiky řešil prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců. Námitky žalobce shledal soud nedůvodnými a jeho žalobu také jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodnil ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 30. září 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně